

WISŁAWA SZYMBORSKA

Nyüzsgő utcákon támadt gondolataim

Arcok.

Arcok milliárdja a föld felületén.

Állítólag mind különbözik

azoktól, amelyek voltak vagy lesznek valaha.

De lehet, hogy a Természet — ki tudja —

fáradt a folytonos munkától,

csak ismétli korábbi ötleteit,

és olyan arcokat tűz ránk,

amelyeket már mások viseltek.

Lehet, hogy Arkhimédész megy el melletted farmerban,

Nagy Katalin akciós göncökben,

vagy az egyik fáraó mappával, szemüvegben.

Egy mezítlás szabó özvegye

a még parányi Varsóból,

az altamirai barlang egyik mestere

útban az állatkertbe unokáival,

egy bundás vandál útban a múzeumba,

hogy kissé mutassa: lelkesedik.

Olyanok, akik húszezer éve estek el,

ötszáz éve,

ötven.

Az egyik aranyhintón,

a másik halálvagonban.

Montezuma, Konfucius, Nebukadneccár,

gyermek asszonyaik, mosónők, és Szemiramisz,

aki csak angolul beszél.

Arcok milliárdja a föld felületén.

A te arcod, az enyém, kié —

soha meg nem tudod.

Lehet, hogy csalnia kell a Természetnek,

és hogy győzze, elkezdi

kihalászni, ami a feledés

tükre mélyén nyugoszik.

Báthori Csaba
fordítása